

En af de kæmpestore udfordringer for os, der driver hele projektet, er, at vi skal indrette den offentlige sektor sådan, at den bliver effektiv og kan håndtere den situation, hvor der går relativt færre ind på arbejdsmarkedet end ud af arbejdsmarkedet. Men hvis ellers viljen er der, er det en problemstilling, som sagtens kan håndteres, og det er vel også derfor, personaleorganisationerne har taget så positivt imod regeringens udspil.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Bortfaldne spørgsmål

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Spørgsmål nr. S 3769, der er stillet til indenrigs- og sundhedsministeren af fru Tove Videbæk, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmål nr. S 3760, der er stillet til statsministeren af hr. Naser Khader, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålene, der hermed er bortfaldet, lød således:

Spm. nr. S 3769

Til indenrigs- og sundhedsministeren (11/5 2004) af:

Tove Videbæk (KD):

»Vil ministeren kommentere debatindlægget »Nødråb« af Anne Landtved, Otterup, bragt i Fyens Stiftstidende den 7. maj 2004?«

Begrundelse

Anne Landtved gør som repræsentant for en gruppe forældre til børn med særlige behov opmærksom på en række betænkeligheder i forbindelse med regeringens plan om at nedlægge amterne, hvorved man lægger det fulde ansvar for handicappede børn og unge over på primærkommunerne. Anne Landtved gør bl.a. opmærksom på, at

- kommuner på 30.000-50.000 indbyggere efter forældrenes opfattelse ikke er store nok til at »indfri kravene til et højt specialiseret undervisningsmiljø«,
- forældre i en undersøgelse foretaget af Danmarks Evalueringsinstitut »har tilkendegivet en markant utilfredshed på alle områder, hvor overflytning fra et amtsligt til et kommunalt tilbud rent faktisk har fundet sted«,

- specialskolernes meget høje specialiseringsgrad er en forudsætning for at »skabe frugtbare læringsmiljøer for så vel elever som personale«,
- handicappede børn har »behov for tryghed, for at være sammen med ligestillede og for accept af omgivelserne – at tro, at vores børn vil kunne integreres fagligt og socialt i et almindeligt folkeskolemiljø, er uendeligt nævnt«, og
- »ved overgang til kommunalt ansvar vil man risikere, at meget går tabt, for hvor ligger ansvaret for videndeling, og hvor ligger ansvaret for en koordineret indsats?«

Spm. nr. S 3760

Til statsministeren (11/5 2004) af:

Naser Khader (RV):

»Er det stadig statsministerens indstilling, at Hizb-ut-Tahrir bør kunne opløses ved dom, og vil statsministeren i så fald tage initiativ til, at foreningens lovlighed prøves ved en domstol?«

Skriftlig begrundelse

I forbindelse med, at Venstre holdt møde på Søllerød Kro den 17. september 2001, udtalte Anders Fogh Rasmussen i sin egenskab af formand for partiet, at man i højere grad burde anvende grundlovens bestemmelser om forbud mod organisationer, der tilskynder til vold. Mere specifikt udtalte Anders Fogh Rasmussen, at Hizb-ut-Tahrir burde kunne opløses ved dom.

Man vendte herefter tilbage til dagsordenens punkt 18, der var:

18) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 153:

Forslag til folketingsbeslutning om EU-parlamentarikeres løn-, skatte- og rejsevilkår.

Af Peter Skaarup (DF) m.fl.

(Fremsat 23/3 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Regeringen kan ikke støtte beslutningsforslaget, for jeg kan faktisk ikke love, at vi kan føre det igennem, fordi Europa-Parlamentet i sidste instans selv afgør sine godtgørelsesforhold.

Vi har selvfølgelig sympati for en række af elementerne i Dansk Folkepartis forslag. Vi lægger ligesom Dansk Folkeparti stor vægt på at få ryddet op i europaparlamentarikernes økonomiske forhold, og vi mener også, det er nødvendigt at få lukket de huller, der er i systemet i dag, især i forbindelse med rejsegodtgørelserne. Det er også på den baggrund, at regeringen i Rådet har arbejdet for at få vedtaget en statut for medlemmerne af Europa-Parlamentet, som skal skabe fælles vilkår for europaparlamentarikernes løn-, pensions- og beskatningsforhold.

Til statuten knytter sig nye regler for omkostningsgodtgørelser, herunder rejsegodtgørelser, som Parlamentets præsidium vedtog den 28. maj 2003, men hvis ikrafttrædelse er gjort betinget af vedtagelse af statuten. Her vil jeg godt erindre om, at jævnfør artikel 190, stk. 5, i traktaaten for De Europæiske Fællesskaber er det Rådet, der skal godkende Parlamentets udkast til statut, mens det er Parlamentet selv, der fastsætter godtgørelsesreglerne, som jeg også indledte med at forklare.

I regeringens øjne var Parlamentets udkast til statut ikke perfekt. Vi fik ikke alt det, vi bad om, og vi havde gerne set, at Parlamentet havde foreslået en lavere løn, samt at der var blevet taget endnu større skridt i retning af at basere godtgørelsessystemet på de faktiske udgifter.

Samlet set anså vi dog forslaget for det bedst muligt opnåelige i situationen. Det var et bevist skridt i den rigtige retning, og vi lagde derfor også op til at støtte Parlamentets forslag under forudsætning af, at det aktuelle tilbud ikke forringedes, hvad angår adgangen til national beskatning af godtgørelsessystemet, at finansieringen generelt skete over Europa-Parlamentets budget og helt konkret for 2004 blev holdt inden for det for Europa-Parlamentet vedtagne budget, at forslaget vedrørende forhøjelse af pensionsalderen fra 60 til 63 år blev fastholdt, samt at statuten ville træde i kraft fra begyndelsen af næste valgperiode, altså medio 2004. Derudover arbejdede vi fra regeringens side aktivt for, at lønniveauet blev reduceret.

Det lykkedes ikke at opnå enighed om statuten i Rådet, men regeringen arbejder sammen

med andre regeringer stadig for, at der efter valget til Europa-Parlamentet kan findes et kompromis om statuten, så europaparlamentarikernes økonomiske forhold kan komme på plads én gang for alle.

Dansk Folkepartis forslag om at skille vederlag og beskatning uden at lade det forblive et nationalt anliggende, som tilfældet er i dag, mens godtgørelsesreglerne ændres til et betaling efter regning-princip, er altså desværre urealistisk. Parlamentet vil ikke acceptere at ændre godtgørelsesreglerne, uden at lønnen samtidig ændres, og det ville så blive i opadgående retning, mens vi ønsker at sætte lønniveauet ned.

Kl. 15.05

Regeringen ønsker, at der findes en tilfredsstillende løsning på sagen om statuten. De sidste par måneders debat i forbindelse med valget til Europa-Parlamentet viser tydeligt, at den slags bør være i orden, og at der bør være almindelig forståelse for og tilfredshed med europaparlamentarikernes økonomiske forhold – ikke blot for europaparlamentarikernes og Parlamentets skyld, men også af hensyn til EU som helhed.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Charlotte Antonsen som ordfører.

Charlotte Antonsen (V):

I Venstre mener vi, at der som udgangspunkt skal være lige løn for lige arbejde, og derfor finder vi det forkeret, at alle, som er valgt til Europa-Parlamentet, ikke får den samme løn i dag. Vi kunne godt tænke os, at der blev indført en ordning, og som udenrigsministeren lige har påpeget, har der også været gjort et forsøg på det.

Alle medlemmer af Europa-Parlamentet laver det samme arbejde, og især i disse tider, hvor EU's medlemskreds netop er udvidet med de øst- og centraleuropæiske lande, er det endnu mere usmageligt, at netop de nye EU-landes repræsentanter får en særlig lav løn. Jeg synes ikke, det ser pænt ud, og derfor så vi meget gerne, at der kom orden i systemet, så der kom ensartede forhold. Til gengæld synes vi også, at man skal betale skat i Danmark, hvis man er dansk europaparlamentariker. Man har jo rent faktisk sin bopæl og sin familie her i landet og har gavn af de danske velfærdsydelser, og derfor er det også rimeligt, at man betaler skat her i landet.

Endelig vil jeg pege på, at vi naturligvis mener, at man skal have betalt sine rejseudgifter efter regning. Man skal ikke kunne score nogle

ekstra penge på at rejse med et billigt fly, det skal være ligesom vi har det her i Folketinget: Hver gang man skal rejse, får man rejsen betalt, men man får ikke et eller andet ekstra bidrag.

Vi vil gerne væk fra de forskellige former for skattefrie indtægter, og vi vil gerne have indført et mere gennemskueligt og åbent system, hvor revisionen kan se, at alting går rigtigt for sig. Men til gengæld skal der gives ens løn for ens arbejde, så derfor kan vi ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det var et rigtigt EU-centralistisk indlæg: Lige løn for lige arbejde, og derfor skal alle repræsentanter have det samme, uanset hvilket land de kommer fra. Men det skaber jo ulighed, når man ser på, hvad parlamentsmedlemmerne får i forhold til parlamentarikerne i deres eget land. Der bliver en kæmpemæssig forskel.

Jeg vil godt spørge fru Charlotte Antonsen: Er det, fru Charlotte Antonsen plæderer for, ikke bare centralisering? Det er Europa-Parlamentet, der skal bestemme lønningerne, mens landenes egen indflydelse kobles fra, for hvis landene havde indflydelse, kunne de jo beslutte at hæve lønnen. Man kan da godt begræde, at de østeuropæiske parlamentarikere ikke får mere i løn, og der er også nogle af os, der begræder, at der er andre, der får alt for meget i løn, men lad det nu ligge.

Burde det ikke være op til de østeuropæiske parlamenter selv at beslutte at hæve lønningerne for de østeuropæiske medlemmer af Europa-Parlamentet? Ville det ikke være den naturlige måde, hvis man respekterer demokratiet, i stedet for at EU skal blande sig i alt?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Lige præcis denne sag er jo en sag, som strandede, netop fordi Ministerrådet – altså de nationale ministre – ikke kunne blive enige, så det med EU-systemets centralisme må hr. Søndergaard længere ud på landet med. Situationen var jo lige præcis, at for en måneds tid siden godkendte Ministerrådet ikke forslaget, så det er altså de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet i forening, der skal blive enige i spørgsmålet om aflønning af europaparlamentarikerne.

I Venstre går vi ind for lige løn for lige arbejde, men det kan jeg forstå at hr. Søndergaard ikke gør. Han synes endda, det er rimeligt, at nogle nye og relativt fattige medlemmer skal op-

leve det pinagtige i at skulle sidde ved siden af kolleger fra Vesteuropa og måske kun få en tredjedel af deres løn, men jeg synes, det er pinligt, at især en repræsentant fra Enhedslisten har det synspunkt.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

I spørgsmålet om lige løn for lige arbejde spiller en hel masse andre ting i virkeligheden også ind. Det afhænger bl.a. af, hvad man får stillet til rådighed derhjemme osv., men det ændrer jo ikke noget ved det, vi diskuterer her, nemlig hvem der skal bestemme, hvordan et lands parlamentsmedlemmer skal aflønnes. Er det noget, der skal bestemmes centralt i EU, eller er det noget, der skal bestemmes af det enkelte lands borgere? Valget er meget enkelt.

Kl. 15.10

Vi går ind for, at det er det enkelte lands borgere, som skal bestemme, hvor meget de vil give deres parlamentsmedlemmer i løn, også dem, de sender til EU. Venstre går ind for, at det skal være EU, der bestemmer, hvordan hver enkelt lands parlamentsmedlemmer skal aflønnes, og det er den centralisme, jeg simpelt hen ikke forstår, især ikke i en situation, hvor Venstre går til valg på at sige, at meget mere skal lægges ud til borgerne i de enkelte lande, og kun det mest nødvendige skal afgøres af EU. Er det virkelig nødvendigt, at EU afgør, hvad parlamentsmedlemmerne fra de enkelte lande får i løn? Er det virkelig ikke en beslutning, man kan lade de enkelte lande selv træffe?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Nu synes jeg altså, hr. Søndergaard har et meget ejendommeligt ordvalg, for dette her har intet med centralisme at gøre. Folketinget bestemmer folketingsmedlemmernes løn, det gør den danske befolkning ikke – i parentes bemærket – og hvis hr. Søren Søndergaard bladrer lidt i formidlingspressen, vil han også se, at det forholder sig lidt anderledes, end hvad vi kan få flertal for her i huset.

Europaparlamentsmedlemmernes løn bestemmes ligesom andre EU-sager af det nationale niveau på den ene side og af EU-niveauet på den anden side. I lige præcis den sag, som vi behandler i dag, altså om Europa-Parlamentets lønninger, var det faktisk ministrene i EU, dvs. de nationale repræsentanter, der nedstemte den pakke, som var lagt på bordet, og det synes jeg

er ærgerligt. Men det viser jo netop, at det nationale niveau har utrolig stor magt på området, så hr. Søndergaards tale må altså vendes på hovedet, hvis den skal passe til dagen i dag.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes, det er ærgerligt, at Venstre ikke vil støtte forslaget fra Dansk Folkeparti, som vil sænke reglerne, og som egentlig vil gennemføre det, jeg tror mange danskere er enige i, nemlig at det er uheldigt, at man f.eks. kan få direkte overskud, når man rejser som europaparlamentariker, og at man efter de regler, som Europa-Parlamentet arbejder med, bliver beskattet efter lave EU-skattesatser, der gør, at man får andre vilkår end sit lands øvrige borgere.

Vi kunne godt tænke os at spørge Venstre, hvad Venstre vil gøre. Når man ikke vil støtte forslaget her, som vi synes er sund fornuft, hvad vil man så gøre for at skabe mere rimelige vilkår for medlemmerne af Europa-Parlamentet? De skal selvfølgelig have en ordentlig løn for det arbejde, de udfører, men lønnen skal til gengæld også være retfærdig i forhold til det, som nogle af landenes nationale parlamentarikere får, og det er altså det, vi godt vil have Venstres til at forholde sig til. Hvad vil man gøre for at skabe rimeligere forhold? Venstre kan vel også være enig i, at det, der foregår i dag, er urimeligt.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Som jeg allerede har nævnt, og som det også blev nævnt af udenrigsministeren, havde vi gerne set, at der var kommet en løsning på området, som bl.a. indebar det, hr. Peter Skaarup nævnte i starten, nemlig at man ikke længere kan hæve rejseoverskud. Det er vi meget imod, for det er jo en underlig form for aflønning i stedet for bare at få det som normal løn, som der skal betales skat af.

Det er klart, at Venstre igen og igen vil sørge for, at denne sag kommer på dagsordenen, indtil vi har fået løst problemet. Men nu er vi jo oppe på 25 lande, der skal være enige, og regeringerne er altså ikke i lige høj grad indstillet på at gå på kompromis, så derfor var der nogle få lande, der sidste gang blokerede for, at der blev indgået en aftale. Men det skal da ikke forhindre os i at tage sagen op igen.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nej, men er fru Charlotte Antonsen ikke enig i, at det er problematisk, når Europa-Parlamentet f.eks. i sit seneste forslag opererer med et vederlag på 64.000 kr. om måneden og samtidig er inde på, at der skal benyttes en beskattingsform, som svarer til den, mange embedsmænd, der er ansat og aflønnet af EU, bliver beskattet efter, nemlig en lav EU-skat? Er det ikke urimeligt, og vil det ikke også være urimeligt over for f.eks. en ungarsk national parlamentariker, som måske får 6.000-7.000 kr. om måneden i vederlag, at den pågældendes kollega, som bare sidder i Europa-Parlamentet, får ti gange så meget, plus at vedkommende bliver beskattet særlig lavt?

Kl. 15.15

Så vil jeg godt bede fru Charlotte Antonsen bekræfte det, som Dansk Folkeparti skriver i sit beslutningsforslag, nemlig at regeringen vil have mulighed for at gøre Europa-Parlamentets tilslutning til statuten betinget af, at det sikres, at europaparlamentarikerne fremover udelukkende rejser efter regning. Er det ikke rigtigt, at regeringerne kan nedlægge veto mod statuten for europaparlamentarikerne, så der rent faktisk kan gøres noget i denne sag? Det har man fra den danske regerings side besluttet ikke at gøre, men man kunne godt gøre det.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil gerne klargøre spørgsmålet om rejserne. Det er sådan i dag, at Europa-Parlamentet faktisk er uafhængigt af statuten. Statuten er et fællesanliggende mellem Europa-Parlamentet og Ministerrådet, men europaparlamentarikerne kan sådan set godt selv beslutte at rejse efter regning og lave et system, der kan fungere på den måde, og det er klart, at det vil vi gøre alt hvad vi kan for at bakke op. Det bliver ikke mig, fordi Venstre har nogle andre medlemmer siddende i Europa-Parlamentet, men det er et fælles synspunkt i Venstre og blandt Venstres kandidater, at vi vil arbejde ihærdigt for at få løst denne urimelighed, så vi vil gøre alt, hvad vi kan for at få orden i sagerne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Antonsen. Der er ikke flere korte bemærkninger, og det bliver derefter hr. Buksti som ordfører.

Jacob Buksti (S):

Da Socialdemokratiets ordfører på området, hr. Claus Larsen-Jensen, er bortrejst og derfor ikke kan være til stede her i salen i dag, skal jeg på hans vegne give udtryk for Socialdemokratiets synspunkter i denne sag:

Socialdemokratiet har i mange år ønsket, at reglerne for europaparlamentarikernes løn-, skatte- og rejsevilkår blev strammet op. Med det oplæg, som er forhandlet på plads mellem Europa-Parlamentet og Rådet, var det sikret langt hen ad vejen, og derfor støttede vi også regeringens mandat til at sige ja til de nye regler. Desværre blokerede en række lande, så forslaget ikke kunne gennemføres, og det beklager vi dybt. Vi ønsker klare, gennemskelige og rimelige vilkår for europaparlamentarikerne, også set med EU-landenes befolkningers øjne.

Dansk Folkeparti sætter særlig fokus på spørgsmålet om lønnen som europaparlamentariker og på spørgsmålet om beskatning af parlamentarikerne. Hidtil har alle europaparlamentarikere fået en løn, som svarer til niveauet for vederlaget til de nationale parlamentarikere. Et dansk medlem af Europa-Parlamentet har således hidtil fået det samme som et folketingsmedlem.

Når vi har accepteret, at alle europaparlamentarikere fremover skal have samme løn, jævnfør forslaget, skyldes det, at vi ønsker lige løn for lige arbejde. Når lønniveauet er forskelligt mellem landene, skal nogle have lønnen sat op, mens andre skal have den sat ned i forhold til nu, og for Danmarks europaparlamentarikeres vedkommende betyder det en stigning. Men når man fraregner, hvad de selv skal betale til en pensionsordning, er forskellen til vederlaget som folketingsmedlem ikke så stor, som man umiddelbart får indtryk af.

Samtidig bringer forslaget orden i en række andre forhold, bl.a. skal man fremover rejse efter regning. Partierne kan imidlertid også selv gøre noget, og i Socialdemokratiet har vi klare regler, som sikrer, at ingen europaparlamentariker kan få en økonomisk gevinst på grund af de eksisterende ordninger.

Forslaget om ændring af beskatning af europaparlamentarikere, så de skal betale skat til EU, har vi accepteret, men det skyldes alene, at forslaget er suppleret med en regel om, at hvert medlemsland selv kan gennemføre supplerende beskatning af egne parlamentarikere. Hermed sikres det, at urimeligheden som følge af den lavere EU-beskatning kan udlignes i medfør

af de enkelte landes egne regler, hvis de enkelte lande altså selv vil.

I Socialdemokratiet er vi godt tilfredse med respekten for EU-landenes egen ret til at beslutte på dette område. Det giver bl.a. mulighed for selv at fastsætte regler for skattemæssig udligning i overensstemmelse med ens eget lands lønniveau. Det skal EU ikke blande sig i, men det virker nærmest, som om Dansk Folkeparti vil kræve en ensrettet, fælles EU-lovgivning på området, og det ser vi sådan set ingen grund til.

Mandatet, regeringen fik i Europaudvalget, også af Socialdemokratiet, til at tiltræde en ny statut for europaparlamentarikernes løn og øvrige vilkår, var helt klart, og vi bakker helt op om den linje, som udenrigsministeren har gjort rede for. Dansk Folkeparti gav ikke mandatet og har derfor tilsyneladende behov for en politisk markering, som skal foregive, at de er renfærdige forkæmpere for den rene, skinbarlige retfærdighed.

Vi kan ikke støtte Dansk Folkepartis beslutningsforslag, men jeg kan til gengæld garantere, at vi vil arbejde aktivt for, at det forslag til statut, som nogle lande vil blokere, kan blive gennemført og blive forbedret efter de retningslinjer, som også udenrigsministeren har været inde på.

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nu har vi jo den uskrevene regel her i Folketinget, at man prøver at gå ikke alt for hårdt til de ordførere, som taler på vegne af andre folketingsmedlemmer, men jeg håber ikke, hr. Jacob Buksti bliver fornærmet over, at jeg alligevel spørger til en lille del af det, hr. Jacob Buksti sagde på vegne af hr. Claus Larsen-Jensen.

Vi er overraskede over, at man fra Socialdemokraternes side tilsyneladende tager så let på spørgsmålet. Er hr. Jacob Buksti ikke enig i, at når vi er ude i Danmark for at diskutere EU-forhold, står mange borgere uforstående over for, at europaparlamentarikere oven i en rimelig god løn også kan hæve overskud af de rejser, som de i øvrigt får dækket af Europa-Parlamentet? Kan hr. Jacob Buksti ikke genkende det, og vil Socialdemokraterne ikke arbejde meget aktivt for, at det bliver stoppet meget omgående?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Når jeg sagde, at jeg fremlægger hr. Claus Larsen-Jensens tale, er det ikke, fordi man ikke må

stille spørgsmål. Det tror jeg godt jeg vil være i stand til at håndtere.

Jeg vil sige det sådan, at vores udgangspunkt er sådan set ikke principielt anderledes end det, der ligger i Dansk Folkepartis forslag, og det har jo sådan set også hele tiden været den danske holdning. Det er bare sådan, at hvis vi holder fast i det, får vi en situation, hvor de nuværende forhold får lov til at fortsætte, og det vil sige, at konsekvensen af at gennemføre Dansk Folkepartis forslag er, at moradset af rejseregler, diætregler, pensionsordninger og blyantpenge, og hvad ved jeg, får lov til at fortsætte. Jeg håber, at Dansk Folkeparti har et godt regnskab for sine egne parlamentarikere, for ellers vil jeg gerne bede om, at det bliver fremlagt.

Lige så længe som Europa-Parlamentet har eksisteret, har man diskuteret det spørgsmål, og det afgørende er – det var udenrigsministeren også inde på – at der er en fælles kompetence, samtidig med at Europa-Parlamentet selv kan fastsætte sine rejse- og diætregler. Hvis man ikke får en aftale, som parterne er enige om, bryder det sammen, og det er derfor, vi har sagt til regeringen, som også den tidligere regering arbejdede på, at der måske kan laves et kompromis for i det mindste at få styr på tingene, for der er ikke styr på dem nu. Derfor er jeg også enig i, at den folkelige opfattelse er sådan, som hr. Peter Skaarup beskrev.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Er hr. Jacob Buksti også enig i, at den danske regering og dermed Socialdemokraterne, som ofte giver mandat til det, den danske regering foretager sig i EU, har et ret stort ord at skulle have sagt sammen med andre landes regeringer, hvis den statut, som Europa-Parlamentet skal arbejde efter, skal accepteres?

Der er delte holdninger i Folketinget og også i befolkningen til EU, men mit spørgsmål til hr. Jacob Buksti er: Er Socialdemokraterne enige i, at der måske er gjort for lidt af danske regeringer, også socialdemokratiske regeringer, for at få stoppet det morads, som hr. Jacob Buksti taler om? Og er hr. Jacob Buksti enig i, at man kan benytte sig af muligheden for at blokere for statuten og dermed ændre reglerne?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu spørger hr. Peter Skaarup jo på en sådan måde, at jeg er tvunget til at sige, at det kan jeg ikke

være. Både den tidligere regering og den nuværende regering har arbejdet aktivt for at få en løsning på tingene.

Jeg har selv som tidligere formand for Europaudvalget deltaget i møder om sagen, også med repræsentanter for Europa-Parlamentet, og jeg skulle hilse og sige, at de er altså ikke videre fremkommelige. Derfor har det været en afvejning af, hvordan og hvorledes man overhovedet får startet en proces, som fører til ret og rimelighed og gennemskuelighed af de ordninger, som ingen er i stand til at gennemskue i dag. Det er det, det handler om, og hvis man ikke får startet den proces, fortsætter det bare, og så kan hr. Peter Skaarup fortsat rejse rundt og sige, at han er optændt af den hellige ild, fordi han vil den rene retfærdighed. Problemet er bare, at han ikke kan få noget ud af det, fordi han aldrig nogen sinde kommer frem til bordet.

Spørgsmålet er altså, hvordan og hvorledes man overhovedet når frem til ret og rimelighed. Her skal det med i billedet, at der jo er sikret en national ret til beskatning, og det vil sige, at alle de forskelle, som hr. Peter Skaarup og andre siger er til stede, kan den nationale regering og det nationale parlament udligne, hvis de vil, for de kan tage overskuddet hjem via national beskatning.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er måske et spørgsmål til den tidligere skatteminister. Jeg ved ikke, om man kan lave en særlig beskatning af europaparlamentsmedlemmers indtægter, men det kan være, jeg kan få forklaret, hvordan man vil gøre det. Men lad det nu ligge.

Jeg vil ikke spørge til det, hr. Jacob Buksti sagde på vegne af hr. Claus Larsen-Jensen, men jeg vil spørge hr. Jacob Buksti om en ting, som hr. Jacob Buksti selv kan tage stilling til, nemlig om hr. Jacob Buksti vil være med til, at vi her i Folketinget vedtager at rette en henvendelse til EU, hvor vi beder om, at administrationen af rejsepengene bliver overført til det danske Folketing, sådan at administrationen af rejsepengene for de danske medlemmer af Europa-Parlamentet foregår nede i Folketingets Rejsekontor efter de samme regler, som gælder for folketsmedlemmer, og det overskud, der så vil blive, for jeg kan garantere for, at der vil blive et overskud, og at det vil blive et meget stort overskud, så bliver sendt tilbage til EU.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu er jeg altid meget bæret, når jeg bliver udnævnt til ting, jeg aldrig nogen sinde har været. Jeg må beklage, at det ikke er mig, der tidligere har været skatteminister. Sådan nogle har vi nogle stykker af, men jeg er altså ikke en af dem, i hvert fald ikke endnu.

Jeg skal ikke blande mig i, hvilke ordninger man kan lave til beskatning af udligninger og sådan nogle ting her, men hvis jeg ellers sådan skal udvikle min fantasi som skatteordfører, så vil jeg ikke anse det for at være helt umuligt at finde en løsning på det problem.

Med hensyn til det andet vil jeg sige det sådan, at jeg tror, man kan slå mange slag i luften. Det der vil i givet fald være et af dem. Jeg vil bare sige, at i Socialdemokratiet administrerer vi de dér rejsegodtgørelser og penge, sådan at der føres regnskab for hver enkelt af vores parlamentarikere centralt på vores partikontor, hvilket enhver vil kunne få at se. Så derfor er der styr på det. Ellers ville det være fuldstændig uoverskueligt.

Så en hvilken som helst forbedring af det her mener jeg da, man må prøve af, men det er ikke sådan, at jeg har nogen fornemmelse af, at en henvendelse vil føre til noget som helst, alene af den årsag at man jo vil vide, at Europa-Parlamentet holder meget stærkt på sine kompetencer, og det her område er et af de få, det har.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første beklager jeg forfremmelsen. Jeg skulle selvfølgelig have sagt skatteordfører.

Jeg vil bare spørge om to ting i forlængelse af det, for jeg synes jo ikke, at det er et slag i luften. Og jeg synes, vi skal prøve det. Europa-Parlamentet kan jo være fuldstændig ligeglad med, hvem der administrerer den del, om det er det enkelte medlem, eller om det enkelte medlem får det administreret via Folketingets Rejsekontor. Det vil bare betyde, at vi laver en kollektiv ordning, som gør, at vi går efter de samme regler, som Folketingets medlemmer rejser efter.

Men jeg forstod det lidt som et tilsagn om, at hr. Jacob Buksti godt vil være med til at prøve det. Og så får vi se, om det bliver et slag i luften. Jeg vil godt sige tak for det og selvfølgelig gerne have bekræftet, at det var et tilsagn.

Så skal jeg bare lige høre én ting: Er det alle socialdemokratiske medlemmer af Europa-Parlamentet, der er tilknyttet den ordning i det so-

cialdemokratiske partikontor, der gør, at man kan gå ind og se ikke alene, hvad folk har fået refunderet, men også hvilken rejsebillet de rent faktisk har anvendt til rejsen?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Det sidste er, sådan som jeg har forstået det, uden at jeg skal sige, at jeg nødvendigvis er sikker på, at det i alle detaljerne er det, men det er sådan, jeg mener det bør være.

Og med hensyn til det andet mener jeg, at man kan overveje mange ting. Det er sådan, at vi er klare tilhængere af ens regler om det. Det har vi også sagt, og det er jeg sikker på at regeringen også er. Det er jo det, vi har arbejdet for.

Men når jeg siger, at det er svært, så er det jo, fordi at de, som måtte have været i kontakt med Europa-Parlamentet og måske også Europa-Parlamentets administration, vil vide, at de er meget, meget, meget følsomme for ikke at sige overfølsomme med hensyn til selv de mindste ting, som glider fra dem.

Derfor vil jeg sige, at med de erfaringer, jeg har af den slags, vil jeg anse det for at være ret optimistisk. Men jeg ved jo, at hr. Søren Søndergaard er en meget optimistisk natur. Derfor er jeg sikker på, at de her bemærkninger ikke vil få ham til at gå grædende herfra. Så lad os da snakke om, hvordan det kan gøres.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Buksti. Og dermed fru Helle Sjelle på talerstolen som ordfører.

Helle Sjelle (KF):

Det Konservative Folkeparti er enig med forslagsstillerne i, at der skal være et retfærdigt, gennemsigtigt og ikke mindst kontrollerbart system for så vel aflønning og beskatning som godtgørelser til medlemmerne af Europa-Parlamentet. Netop derfor er det vigtigt at understrege, at et af de væsentlige formål med en statut for parlamentets medlemmer er at sikre gennemsigtighed og redelighed, f.eks. det system, der anvendes til at godtgøre medlemmernes rejser, som ofte og også med rette er blevet kritiseret.

Vi er dog helt enige med regeringen i, at forslagsstillerens tanker er ret langt fra virkeligheden, når det kommer til både at kræve, at løn og skat skal fastholdes efter det nuværende princip om løn og skat efter nationale standarder, og

samtidig kræve, at godtgørelsesordningerne bliver omlagt.

Kl. 15.30

Udenrigsministerens analyse er således efter vores opfattelse særdeles rammende og klar. Uanset hvor sympatisk ideen lyder, så kan den umuligt finde klangbund blandt et flertal i parlamentet.

Her har man allerede i mange år forgæves arbejdet for at få vedtaget en fælles ordning, der gælder alle medlemmer. Det har vist sig svært at nå til en enighed.

Det Konservative Folkeparti mener derfor, at man må indstille sig på et realistisk kompromis. Det kompromis, der foreligger, giver jo i øvrigt medlemsstaterne mulighed for at vælge at beskutte parlamentarikerne efter national lovgivning.

Men først og fremmest er det jo parlamentet selv, der har ansvaret for at finde den ordning for forvaltning af medlemmernes rettigheder, som er mest hensigtsmæssig. Ministerrådet må altså erkende, at dette er et område, hvor parlamentet i vid udstrækning har fået tilkendt retten til selvbestemmelse. Således kan parlamentet selv fastsætte størrelsen på rejserefusioner og sekretariatsbistand. Lønvilkaarne skal parlamentet også selv fastsætte i en formel statut, men den kræver til gengæld Ministerrådets enstemmige accept.

Indtil en sådan statut kan vedtages, vil parlamentsmedlemmerne blive aflønnet som deres kollegaer i landenes nationale parlamenter. Det har skabt en stor utilfredshed, og det er forståeligt; et italiensk parlamentsmedlem tjener således fem gange så meget som en spansk kollega, og det er i længden nok uholdbart.

Vi mener ikke, at der er belæg for at kræve, at danske medlemmer af Europa-Parlamentet i ét og alt skal fungere efter samme regler som de danske folketingsmedlemmer; vi mener heller ikke, at Danmark skal blokere for, at Europa-Parlamentet kan indføre en statut, som til syvende og sidst vil medføre en større klarhed og ensartethed i medlemmernes økonomiske forhold, end der er på nuværende tidspunkt.

Selv om det næppe er i overensstemmelse med Dansk Folkepartis ønsker, så er der jo sket det, at Europa-Parlamentet med tiden er blevet meget mere end en mellemfolkelig snakkeklub bestående af udpegede nationale parlamentarikere nær pensionen. Europa-Parlamentet er blevet en folkevalgt lovgivende forsamling med sin egen ret. Efter vores opfattelse bør det også

medføre, at EU's medlemsstater giver parlamentet vide rammer for, at institutionen kan forvalte sig selv og sine medlemmer.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Først vil jeg sige, at det da er en overraskelse, at Europa-Parlamentet er blevet en lovgivende forsamling, men lad det nu ligge.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Helle Sjelle: Når det nu er sådan, at man mener fra konservativt hold, at det er meget urimeligt, at et italiensk medlem af Europa-Parlamentet får meget mere end f.eks. et ungarsk medlem af Europa-Parlamentet – der skal ske en eller anden form for harmonisering dér – mener man så ikke også, at det er rimeligt, at det, man så får hjemme i sit land som hjælp til at være parlamentsmedlem, bliver harmoniseret? For ellers giver det jo ikke nogen mening.

En italiener kan måske have nogle udgifter. Det kan f.eks. være, at italieneren ikke har fri telefon, men selv skal betale sin telefon, ikke har fri indenrigsrejser, men selv skal betale sine indenrigsrejser, hvorimod ungaren har fri telefon og har frie indenrigsrejser, og så vil der jo komme uligheder dér.

Så er konsekvensen af det, fru Helle Sjelle siger, så ikke, at det er nødvendigt også at gå ind og harmonisere, hvad det enkelte medlem af Europa-Parlamentet får stillet til rådighed i sit hjemland for at kunne bestride sit arbejde?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Næ, det mener vi faktisk ikke er nødvendigt.

Det, der er vigtigt for os at påpege i denne her sammenhæng, er, at man for lige arbejde også får en lige løn, og det vil netop sige, at parlamentsmedlemmer får samme løn. Derudover må man så sige, at hvis de enkelte lande har lyst til at gå ind og beskutte på forskellig måde, så synes vi også, at der er skal være mulighed for det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen det er jo ikke lige løn for lige arbejde. Hvis det er sådan, at et medlem af Europa-Parlamentet i et land selv skal betale sin transport, interne transportudgifter, selv skal betale sit sekretariatshold, hvad der måtte være af den slags ting, der ligger ud over lige det, der er finansieret af Europa-Parlamentet, og at det i et andet

land er finansieret af staten, vil det jo give vidt forskellige forhold. Og det samme, hvis der er forskellige former for tillægspensioner i de forskellige lande – det vil jo også give vidt forskellige forhold.

Så enten anerkender man, at der ikke er lige løn for lige arbejde, eller også må man jo lave en total harmonisering og sikre, at det hele vejen igennem er lige, ellers er det jo bare noget populistisk pjat.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Nu er vi ikke så meget til revolutioner, som man er i Enhedslisten, og derfor mener vi heller ikke, at det er nødvendigt at gå fra den ene yderlighed til den anden.

Det, der har været vigtigt her, er, at vi mener, at det, man faktisk får i løn som europaparlamentariker, er det samme, uanset hvilket land man så end kommer fra. Men man må altså også erkende, at nationalstaterne har en del at skulle have sagt her, og derfor er det også rimeligt, at der selvfølgelig er noget tilbage for nationalstaterne, som de selv kan bestemme.

Kl. 15.35

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg kunne forstå på fru Helle Sjelle, at De Konservative ikke vil støtte det forslag, der er kommet fra Dansk Folkeparti, som vi behandler her i dag, om at skabe mere rimelige vilkår for de aflønninger og de rejsepenge, der gives til europaparlamentarikerne. Det kan vi kun begræde.

Jeg vil godt spørge fru Helle Sjelle: Er De Konservative ikke enige i, at der er et problem i, at europaparlamentarikere hver eneste måned kan få et væsentligt overskud ud af de rejser, som de foretager og gør det, ser det ud til, når man hører om, hvordan europaparlamentarikerne praktiserer det? Er De Konservative ikke enige i, at det er et problem, der skal gøres noget ved? Og er De Konservative ikke enige i, at godt nok er Europa-Parlamentet ikke bare en snakkeklub, desværre er det ikke bare det, kan man sige, men er det ikke nødvendigt, at landenes regeringer på et tidspunkt skærer igennem og sørger for at få bragt ordnede forhold i det morads, som også andre ordførere har været inde på at det er?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Det, vi er interesserede i i Det Konservative Folkeparti, er jo netop at skabe nogle rimelige vilkår. Vi er netop interesserede i, at man faktisk får løst de her ting, bl.a. med hensyn til de urimelige rejseforhold, der er på nuværende tidspunkt. Det er også derfor, vi har støttet det kompromis, der ligger i den statut, der var foreslået.

Det blev desværre ikke til noget, og det kan man kun begræde, for det havde netop været med til at kunne løse nogle af de problemer, der er med hensyn til rejseafregningerne. Men det kan jeg forstå at Dansk Folkeparti ikke ønsker at være med til at støtte.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nej, men det skyldes jo, at der f.eks. vil være tale om en meget, meget stor lønstigning for europaparlamentarikerne. Det synes vi ikke der er basis for at man skulle give, og derfor har vi heller ikke syntes, at det har været rigtigt at støtte den udgave, som åbenbart fru Helle Sjelle mener er den rigtige.

Men mit spørgsmål går altså mere på, om fru Helle Sjelle og De Konservative ikke er enige i, at regeringen rent faktisk har en god påvirkningsmulighed, hvis man gjorde støtten til den statut, som bestemmer det her, fuldstændig betinget af, at der bliver rettet op på de her forhold.

Det tror jeg fru Helle Sjelle er enig i at man vil kunne gøre. Spørgsmålet er bare, hvorfor man ikke bruger magten til det, hvorfor man ikke lægger magt bag ordene, når man, kan jeg forstå, gerne vil rydde op i de her ordninger.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jamen jeg synes bestemt også, at der ligger magt bag de ord. Det handler jo netop om, at den danske regering har kæmpet gennem adskillige år for, at man faktisk gør noget ved de her problemer. Men den danske regering kan ikke bestemme det hele alene i Europa, og derfor er man jo nødt til at en gang imellem at indgå nogle kompromiser, og det er man selvfølgelig også nødt til i det her eksempel.

Jeg hæfter mig bare ved, at var det her kommet igennem, så var der altså sket nogle ændringer, nogle fornuftige ændringer i de regler, der er på nuværende tidspunkt på det her område. Og det beklager vi ikke er sket.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Helle Sjelle. Så er det fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Da fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører ikke kan være til stede, skal jeg meddele, at SF støtter principperne i beslutningsforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det var kort, men præcist. Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Dansk Folkeparti foreslår, at europaparlamentarikere skal lønnes og beskattes som øvrige politikere i det land, hvorfra medlemmerne af Europa-Parlamentet er valgt.

Jeg vil gerne med det samme sige, at det her forslag er Det Radikale Venstre imod. Vi er imod af principielle grunde, idet vi simpelt hen mener, det er fornuftigt, at europaparlamentarikerne aflønnes ensartet, fordi de sidder i det samme parlament og udfører den samme type arbejde.

Der har været arbejdet på at finde et kompromis vedrørende MEP'ernes eller medlemmerne af Europa-Parlamentets lønforhold, og det arbejde er midlertidigt gået i stå på grund af, at det ikke kan blive vedtaget. Men givet er det, at Det Radikale Venstre vil gå efter en løsning, der i hvert fald som minimum sanerer rejseafregningsreglerne, og som giver medlemmerne af Europa-Parlamentet en ensartet løn.

Man kan selvfølgelig godt, som Dansk Folkeparti gør det her, argumentere for, at MEP'erne skal have det samme som nationale parlamentarikere. Men da lønniveauet for nationale parlamentarikere er meget forskelligt i EU-landene, så bliver resultatet, at kolleger i Europa-Parlamentet, som sidder ved siden af hinanden, og som udfører samme arbejde, får meget forskellig løn.

Det er også uholdbart, og vi mener ikke, at man kan lave nogen kompromiser mellem de to principper. Enten skal man have det samme i løn som alle andre, der er valgt fra det pågældende land, eller også skal man have det samme i løn i den forsamling, man sidder i og er valgt til. Det er altså ikke muligt at lave kompromiser mellem de to principper, og vi går altså ind for, at man skal have den ensartede løn i det forum, hvor er valgt og sidder sammen med kolleger, som har det samme arbejde.

Derfor støtter Det Radikale Venstre regeringens linje i forhandlingerne, og vi kan ikke støtte Dansk Folkepartis forslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er lige en enkelt kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Spørgsmålet går på, hvor længe – vi kan efterhånden godt sige – et EU-fanatisk parti som Det Radikale Venstre kan acceptere, at man har så fuldstændig vanvittige rejseregler, hvor folk altså hver eneste måned kan få et overskud ud af de rejser, de er på.

Desværre kan man jo sige i forhold til det, som fru Elisabeth Arnold siger, at det ikke er et nyt begreb, at det altså ikke er noget, der er sket lige i går, at de her ting er blevet indført. Mens der gennem mange år har været radikal deltagelse i danske regeringer, er de her ting foregået. Derfor kan man efterlyse, hvad Det Radikale Venstre vil gøre. Hvor lang tid vil partiet finde sig i, at tingene ikke fungerer?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Vi har konstant arbejdet på at få ændret disse rejseafregningsregler, men man skal jo se dem i sammenhæng med hele statutten, hele lønstrukturen, og det handler også om sekretariatsbiestand, om blyantspenge, som det hedder, og om andre ting. Vi har hele tiden ønsket, at rejseafregningsreglerne skulle laves om. Det har vores egne europaparlamentsmedlemmer også talt for. Det er klart urimeligt, at man kan indkassere en forskel mellem en businessbillet og en almindelig billet, fordi rejseafregningsreglerne er lavet så firkantede, som de er. Vi har længe ønsket, at disse regler skulle ændres, og jeg sagde også udtrykkeligt i min ordførertale, at det var den løsning, vi ville gå efter her.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker hr. Skaarup...? Ja, hr. Skaarup sidste bemærkning.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Er fru Elisabeth Arnold ikke enig i, at den danske regering sammen med andre landes regeringer har en mulighed for at regulere den statutt, de her ting i Europa-Parlamentet, som har med det her at gøre?

Mener fru Elisabeth Arnold, at man har benyttet sig fra danske regeringers side tilstrækkeligt af den mulighed, der er for at regulere de her mekanismer? Det er jo i den sidste ende regeringerne, der står til ansvar for det pengeforbrug, som foregår i Europa-Parlamentet. Uanset om fru Elisabeth Arnold kan lide det eller ej, er det regeringerne, der i den sidste ende har muligheden for at påvirke det. Har man gjort nok? Bør man ikke gøre mere?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen regeringerne skal jo blive enige om en løsning, for at de kan få en ændring igennem, og det har de ikke kunnet indtil nu. Så det er da en tom trussel, hr. Peter Skaarup kommer med. Vi har ønsket disse ændringer længe, men det kræver, at regeringerne er enige om at få gennemført løsningerne, ellers kommer der ikke nogen ændringer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til fru Arnold og dermed hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Den nuværende ordning for berigelse af medlemmerne af Europa-Parlamentet er ikke alene absurd, men er nærmest kriminelt. Det er jo sådan, at for et dansk parlamentsmedlem er lønnen lommepenge, og alt det, man får ved siden af, er det, der egentlig tæller. Sådan er det.

Man kan forestille sig, at man har et parlament, hvor folk ud over at få deres løn får penge for at møde op til møderne. Man skal forestille sig, at man havde det her i Folketinget, at ud over at vi fik vores 40.000-45.000 kr. om måneden, fik vi også penge, hvis vi gad at gå ind i salen og sætte os. Sådan er det i Europa-Parlamentet.

Eller man kan forestille sig en situation, hvor folk får, hvad det koster at flyve med businessclass til Bruxelles fra København, 10.000-12.000 kr. for en returbillet, og så kan de tage over til Sverige og købe en billet for 435 kr. hver vej. Det er så 870 kr., de resterende 11.000 kr. kan de stikke i lommen, og de er oven i købet tvunget til at stikke dem i lommen. Hvis de giver dem til en fond til velgørende formål, så bliver de inddraget, og så bliver der en stor skandale. Man opfordrer folk til at stikke dem i lommen og berige sig. Helt ærligt: Et system som det er absurd, et

system som det kan ikke accepteres, og jeg synes, det siger utrolig meget om hele konstruktionen, at man tillader et sådant system.

Der har så været forskellige forslag til løsninger. En af dem har været, at alle medlemmerne af Europa-Parlamentet skal have den samme løn, mod at de så afstår fra nogle af de her goder, dem vi vil kalde svindel. Vi støtter ikke det forslag, og grunden til, at vi ikke støtter det forslag, er selvfølgelig, at det indgår i den kampagne om at gøre europaparlamentsmedlemmerne til sådan en selvstændig klasse i Europa, som har deres interesser forbundet til det Europa-Parlament i stedet for at have deres interesser forbundet til den befolkning, de kommer fra. De kommer fra en befolkning og skal repræsentere den befolkning, og derfor er det selvfølgelig også den befolknings valgte parlament, der skal afgøre, hvilke lønforhold de skal have.

Kl. 15.45

Derfor er løsningen, den måde, det skal ende på efter Enhedslistens opfattelse, relativt simpel. Man skal have dækning for faktiske udgifter. Dermed kommer man jo også i den situation, at folk fra Østeuropa selvfølgelig får det samme for at bo på hotel som folk fra Vesteuropa. De får måske mere for at rejse, fordi rejsebilletten måske er dyrere fra Østeuropa, end den er fra Vesteuropa osv., men man får dækket sine faktiske omkostninger.

Derudover får man en løn, der svarer til det, som vælgerne i ens hjemland vil give en. Det skal være så enkelt og demokratisk, at det er vælgerne, der bestemmer det, og det gør de gennem det valgte parlament, der er i det pågældende land.

Men det er svært at ændre, fordi der er forskellige elementer, der indgår. Der indgår spørgsmålet om højden af lønnen, hvor der er forskel mellem landene. Der indgår spørgsmålet om skatten, som er forskellig i landene. Der indgår spørgsmålet om blyantspengene, som bliver brugt forskelligt. Der indgår spørgsmålet om rejseoverskud, som også er forskelligt.

Derfor er det vores opfattelse, at medmindre der virkelig bliver sat hårdt mod hårdt, så vil det system bare fortsætte.

Ud over vi håber, at der er nogle, der vil sætte hårdt mod hårdt, men der er vores forventning nok begrænset, så er det vores opfattelse, at man begynder at tage nogle helt konkrete skridt, og vi synes, at man skal tage det helt konkrete skridt i det danske parlament, at man henvender sig til EU og beder om, at rejseafregning

foregår via det danske rejsekontor i Folketinget. Det vil være en enkel og simpel model, at al rejseafregning og bestilling af rejser går gennem det kontor, og udligning af det, der måtte blive tilovers, kan gå gennem det kontor.

Lad os så se, om der bliver sagt nej af dem, der har ansvaret for det i Bruxelles. Lad så dem sige nej. Men det er måske derfor, at der er nogle, der ikke tør, at vi spørger, fordi de er bange for, at svaret bliver nej. Jeg synes, vi skal prøve. Jeg synes faktisk, vi skal gøre alt for at få undermineret det her system, som altså både er absurd og dybt, dybt amoralsk.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg tror ikke, der er nogen her, som ikke mener, at det system, der er i dag, er absurd. Det er jo det, der er hele udgangspunktet. Det er jo derfor, at man har presset på for at få det ændret. Derfor vil jeg da gerne høre, hvordan Enhedslisten egentlig forestiller sig, at man overhovedet skal komme igennem med en ændring af det system, som hr. Søren Søndergaard så malende beskriver meget realistisk som absurd, altså bortset fra den der med, at man skal sende en skrivelse.

Hvordan skal man komme igennem med en ændring, når der forudsættes enstemmighed i Ministerrådet, og man samtidig ved, at Europa-Parlamentet har en selvstændig beslutningskompetence her, og at man derfor skal have et kompromis?

Forestiller hr. Søren Søndergaard sig, at Danmark skal komme og sige, at nu vil vi altså have de og de regler, og de så siger, nå ja, så gør vi, som Danmark siger? Er det sådan hr. Søren Søndergaard tror det skal være?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Som jeg tror jeg fik sagt i mit indlæg, så er jeg meget lidt optimistisk med hensyn til, hvorvidt der bliver fundet en ordening. Jeg tror ikke, der bliver fundet nogen ordening. Det var sådan ser det, der var hele pointen i mit indlæg, at der er så mange forskellige interesser bundet op i det her på så forskellige niveauer, at der altid vil være nogle et eller andet sted, der blokerer.

Det bliver meget svært at finde en ordening, der er rimelig. Det kan godt være, at man kan lave det lidt anderledes end nu. Men selv i den ordening, der var lagt op til, var der massevis af svindelmuligheder tilbage. Så det eneste, vi altså kan satse på, er en moralsk holdning, hvor man i

det land, man nu er fra, og vi er tilfældigvis samlet i Danmark, laver nogle ordninger, der sikrer, at danske parlamentarikere ikke kan snyde.

Noget af det, man kan gøre, er det med rejse-refusionen, som jeg har nævnt. Man kunne i virkeligheden også gå videre med lønnen ved at sige, at der skal laves en fond, som man beder alle om at indbetale til. Jeg indrømmer, at folk kan nægte det, det skal de så have lov til, men så skal det være klart for alle, der vælger at stemme på den pågældende, at de stemmer på en, som ønsker at have et system, der gør det muligt at svindle.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Det, der næsten er det mest absurde i systemet, er, at dem, man stemmer på, så er dem, der kan leve af svindelen, og også dem, der så kan leve højt på, at de er imod svindel. Det synes jeg er ret raffineret.

Men jeg er ikke helt sikker på, at den der moralske oprustning, som hr. Søren Søndergaard mener der er behov for, alligevel er den, der hjælper. Den er meget god at have for hr. Søren Søndergaard, når hr. Søren Søndergaard skal føle sig sådan lidt bedre end de fleste. Men eksisterer det overhovedet i hr. Søren Søndergaards forestillingsverden, at forudsætningen for, at man overhovedet kommer videre i det her, måske er, at man sådan skal forsøge at lave et kompromis med nogle andre og dermed give sig på nogle punkter for at finde noget, der trods alt giver orden i absurditeten?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første er der ikke lavet noget forslag, der giver orden i absurditeten. Jeg vil fastholde, at selv det kompromisforslag, der var lavet, der skulle løse problemerne en gang for alle, indeholdt absurde ting og indeholdt muligheder for svindel.

Kl. 15.50

For det andet er det ikke et spørgsmål om at føle sig bedre. Det er et spørgsmål om, at hvis vi erkender, at vejen gennem EU-systemet er låst på det her område, så må vi finde en måde, hvorpå vi appellerer til vælgerne dom. Vi skal vel lade vælgerne afgøre det, og det kan vi gøre ved at lave en frivillig ordening i Danmark, bl.a. for, hvordan rejsekontrollen skal være, for den

sags skyld også hvordan lønnen skal være osv., og så lægge det åbent frem.

Så erkender jeg, at der ligesom med Folketingets register for biindtægter er folk, der måske nægter at være en del af det register. Det er jo klart. Men så må de jo også stå i den gabestok, at man med god ret kan beskyldte dem for at skjule, om de svindler eller ej.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil lige tage tråden op fra spørgsmålet fra hr. Jacob Buksti, fordi der blev talt om at bringe orden i absurditeterne.

Jeg synes, hr. Søren Søndergaard skulle tænke lidt over, om ikke det var en idé at foreslå, at man bare i Danmark bragte orden i absurditeterne. Vi har jo alle sammen været ude at rejse for Folketingets regning enten som udvalgsmedlemmer eller som udsendte til en eller anden international sammenslutning, FN eller Europarådet, og det viser sig jo, at ikke engang inden for vores egen centraladministration kan vi jo afregne på samme måde. Der er f.eks. vidt forskellige regler, om man rejser for Udenrigsministeriet, om man rejser for Folketinget, eller om man rejser på anden måde.

Var det ikke en idé for hr. Søren Søndergaard at tage det op, så vi kunne bringe lidt orden i vores egne absurditeter først, før vi begyndte at skælde ud på Europa-Parlamentet?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det, der er kendsgerningen, er, at der skal være mulighed for, at folk kan afgøre tingene ved at vælge nogle andre, hvis ikke de synes, at det foregår på en rigtig måde. Det har vi i forhold til det danske Folketing. Jo, vi har. Folk har mulighed for at vælge nogle andre. Folk har mulighed for at vælge partier, som står for noget andet. Det har man jo.

Det, der er problemet i Europa-Parlamentet, er, at den mulighed har man ikke der, og igen vil jeg gentage, at jeg ikke synes, at det forslag, der er lagt frem, bringer nogen orden i absurditeten. Det forslag, der er lagt frem, betyder bl.a., at europaparlamentsmedlemmer fra Danmark får, jeg tror over 60.000 kr. Men betyder det så, at alle muligheder for at få fifleindtægter ved siden af er afskaffet? Betyder det det?

Hele problemet er, at de ikke er afskaffet. Nogle af dem er lukket, men ikke dem alle sammen, og det er derfor, jeg vil insistere på, at vi

skal fastholde, at vi må lave en ordning, hvor der er gennemskuelighed, og hvor vælgerne får mulighed for at se, hvad der er realiteten – ligesom det er i Danmark.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Elisabeth Arnold, sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen der er da ikke nogen danske vælgere, som man kan forklare, hvorfor der er forskellige afregningsregler, når man rejser som et led i en udenrigsministeriel delegation, eller man rejser som en folketingsdelegation. Det er der da ikke nogen fornuftige mennesker, der kan forklare. Det er da absurd.

Det vil hr. Søren Søndergaard sige at man bare kan vælge sig ud af. Nej, det kan man overhovedet ikke vælge sig ud af. De ordninger er man tvunget til at acceptere, for sådan er de nu engang, og der er ikke nogen, der kommer udefra og siger, at de der ordninger må laves om. Nej, dem accepterer hr. Søren Søndergaard altså åbenbart også.

Så lige til sidst: Er der overhovedet en eneste ordfører i denne her debat, der har forsvaret de nuværende rejseregler for Europa-Parlamentets medlemmer? Jeg kan ikke forstå, hr. Søren Søndergaard bruger så voldsomt meget adrenalin på de rejseafregninger, for alle ordførere her i denne her debat har sagt, at de nuværende regler er absurde og skal ændres.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Først: De rejseregler, som Folketinget rejser efter, er tilgængelige, og pressen kan i hvert fald tjekke, hvorvidt folk rejser på en måde, som er i overensstemmelse med rejsereglerne, og hvis der er nogen, der ikke gør det, og det bliver afsløret, så har folk mulighed for at vælge nogle andre. Sådan er det.

Den mulighed eksisterer ikke i forhold til Europa-Parlamentet, fordi selve systemet er lavet på en sådan måde, at snyd, fifleri, er en del af systemet. Det synes jeg er relativt åbenlyst.

Så er der det med, at alle jo er imod de her rejseregler. Godt! Hvis alle er imod de her rejseregler, så kan vi gøre to ting. For det første kan vi gøre det, som jeg har foreslået, nemlig at vi kan prøve at få en del af det mest absurde, nemlig denne her overskudsrejseafregning, ført væk fra EU. Det kan vi prøve på. For det andet kan vi

sætte hårdt mod hårdt, og jeg synes faktisk, og det er jo altså også lidt det, der ligger i Dansk Folkepartis forslag, at det er rigtigt at sætte hårdt mod hårdt.

Men jeg er sikker på, at et flertal af partier herinde vil have den opfattelse, at det ikke er et spørgsmål, der skal kunne blokere f.eks. for, at en traktat bliver vedtaget. Så vigtigt vil det ikke være, og det er måske der, forskellen går.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Søren Søndergaard. Fru Tove Videbæk som ordfører.

Kl. 15.55

Tove Videbæk (KD):

Kristendemokraterne støtter også det her forslag. Vi mener, at der er logik i, at Europa-Parlamentets medlemmer også i fremtiden skal have vederlag og betale skat efter de samme regler, som er gældende for de nationale parlamentsmedlemmer i de pågældende medlemslande.

Europa-Parlamentet har jo siden 1976 flere gange foreslået, at alle medlemmer i Parlamentet skulle have ens vederlag, senest ved et fælles beslutningsforslag fra den 16. december 2003. Ligeså havde man forslag om, at europaparlamentarikerne fremover skulle betale fælles-skat på samme vilkår, som gælder for tjenestemænd og øvrige ansatte i EU.

Hvis det forslag fra Europa-Parlamentet var gået igennem, ville medlemmer fra f.eks. de lande, der blev optaget den 1. maj 2004, blive bedre lønnede end selv ministrene i deres hjemlande. Heldigvis har foreløbig Sveriges, Tysklands, Frankrigs og Østrigs regeringer i Ministerrådet bremset det her forslag, som et flertal i Europa-Parlamentet ellers havde indstillet til vedtagelse.

Vi er også enige med forslagsstillerne til B 153 i, at parlamentsmedlemmer fremover ikke direkte skal kunne tjene på deres rejseaktivitet. Det er meget lidt kønt, eller rettere det ser meget skidt ud, at EU-parlamentarikere kan tjene på at benytte den ene eller anden rejseform.

Vi synes egentlig, at det allerbedste ville være, om EU-parlamentarikere fik samme system, som vi har i Folketinget, nemlig at man får udstedt et buskort, et togkort og flybilletter efter behov og efter bestilling, således at der overhovedet ikke bliver udbetalt penge til parlamentarikerne i forbindelse med rejser, men at man blot fik billetten i hånden. Så var det problem jo løst.

Det forslag, B 153, kan Kristendemokraterne godt støtte.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Videbæk. Og så er det hr. Peter Skaarup som ordfører for forslagsstillerne.

Peter Skaarup (DF):

På Dansk Folkepartis vegne vil jeg sige tak for støtten til det her forslag om mere rimelige ordninger, når det gælder aflønning af europaparlamentarikere og rejsetilskud, fra SF – den var helt ubetinget, og det er jo ikke altid, man oplever det i Folketingssalen – og fra Enhedslisten og også fra Kristendemokraterne.

Vi må så til gengæld indrømme, at vi er noget skuffede over, at man ikke fra de øvrige partiers side er indstillet på at støtte forslag som det her, for det burde egentlig sige sig selv, at Danmark var i førertrøjen for at få ændret helt urimelige regler og et morads af absurditeter, som jeg tror hr. Jacob Buksti sagde om de regler, der er i dag.

Det ville egentlig være rimeligt, at alle var enige om at ændre det, men det er man åbenbart ikke. Man er i hvert fald ikke enig om, hvordan tingene skal udformes. Man er heller ikke enig om, hvilke virkemidler Danmark skal bruge sammen med andre lande for at påvirke de her ting.

Jeg må indrømme, at når jeg læser teksten i Dansk Folkepartis beslutningsforslag, så kan jeg ikke se nogen problemer i at vedtage det. Derfor er det også ærgerligt, at der ikke er flere, der vil støtte det.

Der står jo bare, at Folketinget pålægger regeringen at arbejde for, at Europa-Parlamentets medlemmer også i fremtiden får vederlag og beskattes i de medlemslande, hvor de er valgt, efter de samme regler, som er gældende for parlamentsmedlemmer i de pågældende medlemslande.

Der skulle vel ikke være nogen, der har noget imod det. Det lyder meget rimeligt.

Der står videre, at Folketinget skal pålægge regeringen at betinge en tilslutning til en statut for Europa-Parlamentets medlemmer af, at medlemmer af Parlamentet fremover rejser efter regning, således at EU dækker de faktiske omkostninger, der er forbundet med medlemmernes rejse.

Det, der står i det her forslag, er jo logik, det er jo sund fornuft, og man skal virkelig finde rigtig gode argumenter, hvis man skal stemme imod et forslag som det her. Derfor undrer det os også, at man ikke vil give det en positiv medfart, sådan at regeringen kan bruge et forslag

som det her til i EU-regi at arbejde for, at man får mere rimelige regler.

Jeg må indrømme, at jeg ikke har hørt nogen medlemmer under debatten her i dag, der ikke har villet indrømme, at man fra den danske regerings side sammen med andre lande har en mulighed for at betinge tilslutningen til den statut for Europa-Parlamentets medlemmer af, at medlemmerne fremover eksempelvis rejser efter regning. Man vil kunne sige til Europa-Parlamentet, at vi altså vil have nogle regler, der er mere rimelige, og så skal Europa-Parlamentet overholde dem. I hvert fald har man muligheden for at sanktionere det efterfølgende, hvis ikke de gør det.

Kl. 16.00

Jeg synes, det er ærgerligt, at man ikke fra dansk side kan samle sig sammen til klart at markere de her ting, så der ingen misforståelser kan være om den måde, man aflønner europa-parlamentarikere på og heller ikke om rejsereglerne.

Så er der nogle, der siger, det var den konservative fru Helle Sjelle, at man også skal vænne sig til, at Europa-Parlamentet ikke længere bare er en snakkeklub, det skal have mulighed for at træffe egne beslutninger. Ja, det er rigtigt nok at det skal det måske have. Det kan vi være uenige om, men der er så et flertal, som bakker op bag, at Europa-Parlamentet skal have mere magt og også skal bestemme nogle af de her ting.

Spørgsmålet er bare, hvor langt man kan drive det, hvor langt man kan acceptere at føre linjen ud fra at være en snakkeklub til ikke at være en snakkeklub og til at bestemme regler, der er fuldstændig groteske. Der må da være en grænse også for den danske regering.

Der er det, jeg forstår, at regeringen også kan se, der er et problem. Det, jeg så ikke forstår, er, at man ikke vil sætte magt bag og ikke reelt vil ændre de regler, der er tale om. Det burde da være endnu mere klart, når vi står foran et valg til netop det parlament, vi snakker om her, at så burde den danske regering sammen med andre landes regeringer få styr på de her ting i stedet for bare at lade sig vælte omkuld af alle mulige forskellige interesser, der er i denne her sag.

Vi må nok erkende, at vi ikke kommer meget videre, når ikke engang det danske Folketing kan samle sig sammen til at sige til regeringen, at nu skal den altså arbejde et hundrede procent for de her ting og om nødvendigt tage det op i

de allervigtigste diskussioner, man har i øjeblikket, f.eks. om forfatningen; vigtige beslutninger i EU's historie.

Hvis ikke man får skabt fornuftige regler på det her område, så vil den mistillid, som nogle eller mange mennesker i Danmark nærer til EU, fortsætte, fordi folk ikke kan forstå, at noget så banalt, som at medlemmerne selvfølgelig ikke skal kunne hæve ekstra penge for at rejse, bliver der ikke rettet op på.

Lad det være en opfordring til regeringen om at arbejde aktivt for det, som står i det her beslutningsforslag, når der nu ikke kan samles et decideret flertal i Folketingssalen for det, vi ønsker.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Udenrigsministeren ønsker ordet, så vi skifter lige pladser et øjeblik.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg tillader mig lige inden den videre debat at komme op og bede om at få lov til at præcisere noget:

Når hr. Peter Skaarup siger, at vi jo bare kan lave sanktioner, så kan man altså ikke lave sanktioner over for et parlament. Der er heller ikke nogen, der kan lave sanktioner over for det danske Folketing.

Det, Parlamentet gør, er, at det jo selv fastsætter disse regler. Det, man så kan gøre, er at prøve at få en ordning, og det er det, Ministerrådet har prøvet, og det er det, Danmark har arbejdet for i Ministerrådet med en masse af de komponenter, som ligger i Dansk Folkepartis beslutningsforslag. Det er bare adresseret forkert, for det er ikke noget, det danske Folketing kan sidde og afgøre, ligesom et andet parlament heller ikke kan afgøre det danske Folketings forhold.

Det, der karakteriserer parlamenter, er, at de er suveræne, og det er Europa-Parlamentet også. Det, vi så kan gøre, er at arbejde for et forlig. Det har været tæt på, men det lykkedes ikke. Der var uenighed i Ministerrådet på grund af lønforholdene, og der er ikke enighed med Parlamentet på grund af forholdet mellem løn og godtgørelse.

Jeg bad bare om ordet for at præcisere, at så enkelt, som hr. Peter Skaarup fremstiller det, at man bare kan lave sanktioner, er det altså ikke, for det kan man ikke over for et parlament.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil da sige, at enkelhed fremmer forståelsen, og forståelsen for det her mener jeg er, at der skal være en statut for Europa-Parlamentets arbejde, og det er det, vi skriver i beslutningsforslaget. Hvis ikke der er en statut, som er båret af regeringerne, så har Europa-Parlamentet et problem.

Det er derfor, vi siger, at den danske regering jo godt kunne betinge vores tilslutning, og andre lande kunne gøre det samme, af, at man får styr på de her ting fra Europa-Parlamentets side. Det mener jeg ikke man vil have noget problem med, det vil man kunne gøre. Det er vel i virkeligheden også det, man har forsøgt, men man har bare ikke gjort det med tilstrækkelig styrke til at få ændret reglerne.

Det er derfor, vi godt kunne ønske os, at regeringen går yderligere i den retning og siger til Europa-Parlamentet, at vi simpelt hen ikke kan leve med det, der foregår.

Kl. 16.05

Den fg. formand (Grete Schødt):

Der er tre korte bemærkninger, først er det hr. Jacob Buksti.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil godt i forlængelse af det, udenrigsministeren netop sagde, spørge, om hr. Peter Skaarup faktisk selv mener, at det er helt rimeligt at stå her og påstå, at man her i Folketinget kan lave beslutninger, som så derefter fører til vedtagelser i EU. Det er jo ikke rimeligt at stå og sige, at der ikke er nogen her, der presser på, selv om vi godt kan blive enige om, at det, der står i Dansk Folkepartis forslag, lyder rimeligt. Det er faktisk det, vi alle sammen har arbejdet på.

Både den tidligere regering og den nuværende regering har presset på, men pointen er jo, at det er et slag i luften, for, som også udenrigsministeren sagde, forudsætter det altså, at nu 25 landes ministre i givet fald skal være enige. 25! Derefter skal man så også blive enig med parlamentet. F.eks. italienerne, skulle jeg hilse og sige til hr. Peter Skaarup, synes sådan set ikke, at det er særlig smart, at de skal gå ned i løn. Det tror jeg hr. Peter Skaarup glemmer i hele det her.

Derfor er det bare, at jeg vil høre, om hr. Peter Skaarup selv tror på, at en vedtagelse her i det danske parlament vil have nogen som helst betydning for den kommende beslutning, den sta-

tut og de vilkår, der vil være i forhold til de absurditeter, som vi alle sammen er enige om der er.

Vil hr. Peter Skaarup indrømme, at konsekvensen af Dansk Folkepartis forslag, selv om det blev vedtaget, ville være, at de nuværende regler ville fortsætte i meget lang tid endnu?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Hvis Socialdemokraterne for alvor vil ændre noget i EU og vil have den indflydelse, det giver at være medlem, så mener man vel også, at man kan gøre det. Man argumenterer, når vi har folkeafstemninger om EU-spørgsmål, med, at det er vigtigt, at vi sidder med omkring bordet, vi skal være aktive, vi har stor indflydelse, og den skal vi bibeholde.

Det, hr. Jacob Buksti siger her i dag, er jo så, at vi alligevel ikke har nogen indflydelse, at der er 25 lande, der skal være enige, og at det ikke kan lade sig gøre. Noget så basalt som at ændre nogle absurde rejseregler, som vi er enige om de er, burde dog kunne lade sig gøre, ellers er der vel et eller andet fuldstændig galt med EU. Der er vel noget moralsk forkert ved hele konstruktionen, hvis ikke noget så basalt kan ændres.

Det er derfor, jeg efterlyser noget engagement, en fightervilje. Jeg ved ikke, om Socialdemokraterne er tiltalt af den tidligere britiske premierminister Margaret Thatcher, men hun opnåede jo noget en gang imellem ved at svinge med håndtasken og sige, at sådan skulle det være, sådan ville de have det. Den fightervilje synes jeg vi mangler, og den har de tidligere socialdemokratiske regeringer, der har ladet stå til på det her område, også manglet.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu skal jeg helt lade være at kommentere hr. Peter Skaarups sammenligning med Margaret Thatcher. Jeg tror, at hvis hr. Peter Skaarup går ned på sin plads og tænker sig bare en lille smule om, så kan det godt være, at der i EU-sammenhæng trods alt er forskel på Storbritannien og Danmark.

Jeg kan slet ikke forstå hr. Peter Skaarups måde at argumentere på her, for hr. Peter Skaarup står jo netop og siger, at enkeltlandene skal have stor betydning og selvstændig beslutningsret. Hvordan kan hr. Peter Skaarup så stå og påstå, og jeg her står og siger, at Danmark ingen indflydelse har? Nej, jeg står jo og siger, at Dan-

mark er præcis 1 ud af 25. Jeg ved ikke, om der overhovedet i hr. Peter Skaarups hoved indgår forestillingen om kompromis, eller om det er sådan, at hr. Peter Skaarup mener, at Danmark skal bestemme det hele, og hvis ikke vi gør det, så skal vi lade være. Er det det? I så fald forstår jeg godt Dansk Folkepartis forslag og også hr. Peter Skaarups holdning til os andre, som har presset på her for at få en løsning, så hr. Peter Skaarup og Dansk Folkepartis medlemmer ikke i fremtiden kan løbe rundt og agere på det fup og svindel, som i øvrigt finder sted, men skal ind i ordnede rammer. Det håber jeg.

Det, der er det smarte i Dansk Folkepartis forslag her, er, at man kan tage det her frem. Bliver det vedtaget, så fortsætter det her morads i al fremtid, og så kan man score kassen. Er det sådan, det hænger sammen?

(Kort bemærkning):

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes, hr. Jacob Buksti blander en hel masse ting og sager sammen: At Dansk Folkeparti skulle score kassen, kan jeg ikke se. Vi kommer sagligt og seriøst med et forslag. Jeg tror, det er et af de første forslag, der overhovedet er fremsat i Folketinget, som påviser, hvordan reglerne bør være. Det kan godt være, der har været andre, som har fremsat forslag, men det er i hvert fald et af de første forslag, jeg kan huske i nyere tid, der er fremsat her i Folketinget, som påviser, hvordan man kunne indrette reglerne.

Jeg synes, det er urimeligt, at hr. Jacob Buksti bare skyder det til side og siger, nå ja, men det kan vi ikke bruge til noget. Vi har kun 1 stemme ud af 25. Lad os da for en gangs skyld vise, at Danmark har indflydelse på et område. Hvis ikke vi kan bruge vores indflydelse til noget, så må man sige, at EU's moral er noget flosset i kanten. Kan man ikke rette op på noget så basalt – det er meget lidt at forlange at få rettet op på sådan noget fup og svindel, som hr. Jacob Buksti selv kalder det – er der da noget galt med EU som sådan. Det må der da være.

Kl. 16.10

(Kort bemærkning):

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg blev lidt provokeret af hr. Peter Skaarups svartale, for han sagde, at når man læser teksten i det her beslutningsforslag nr. B 153 igennem, er det, der står, jo så indlysende fornuftigt, at alle måtte kunne stemme for. Jeg følte mig altså lidt provokeret, for jeg er faktisk ikke enig i den

tekst, der står. Sådan er det jo ofte, når ordførere tager patent på fornuften. De tror, at alle andre er fuldstændig enige med dem, men det er vi altså ikke i Det Radikale Venstre.

I øjeblikket er det jo sådan, at parlamentsmedlemmerne i Europa-Parlamentet aflønnes ligesom de nationale parlamentarikere. Så kan der komme en supplerende national beskatning, og så er der de der fjollede rejseregler, som vi alle sammen er enige om skal ændres, men i øjeblikket bliver de faktisk aflønnet som de nationale parlamentariker.

Det medfører jo situationer, hvor der kan sidde en italiensk parlamentariker ved siden af en britisk parlamentariker, hvor lønforskellen er, at italieneren tjener fem gange så meget som den britiske parlamentariker. Jeg synes ikke, det er rimeligt, at to kolleger, som er valgt til det samme parlament, som skal lave det samme arbejde, lønnes så forskelligt.

Det synes jeg er fornuftigt at lave om på, så jeg kan under ingen omstændigheder stemme for Dansk Folkepartis forslag.

(Kort bemærkning):

Peter Skaarup (DF):

Så må jeg spørge fru Elisabeth Arnold: Hvis Det Radikale Venstre ikke kan støtte det her forslag med lige nøjagtig den ordlyd, hvad skal der så til, for at Det Radikale Venstre vil støtte et forslag, der retter op på de urimelige rejseregler og også den aflønning, vi taler om?

Sagen er jo, at det forslag, der lå i Europa-Parlamentet, ville betyde en meget væsentlig lønstigning for mange europaparlamentarikere. Det er klart, at det har der været stor modstand imod.

Derfor må jeg efterlyse fra fru Elisabeth Arnolds side: Hvad er det så, Det Radikale Venstre vil? Det, der ligger os på sinde, og gerne her inden folketingssamlingen er færdig om relativt kort tid, er at finde en metode, hvor vi kan pålægge regeringen meget aktivt at arbejde i den retning, som vi og gerne vil, nemlig at få nogle enklere rejseregler og en vej ud af det morads, som alle er enige om der er.

Derfor: Kom op med nogle ændringsforslag, så vi kan få taget hånd om det. Det er jo det vigtigste.

(Kort bemærkning):

Elisabeth Arnold (RV):

Det er såmænd ikke så indviklet, for det forslag er allerede præsenteret, men er ikke blevet ved-

taget i Europa-Parlamentet. Forslaget går altså ud på, at der skaffes en ensartet aflønning for europaparlamentarikerne, at de kan underkastes supplerende national beskatning, og at man forenkler rejsereglerne, så de ikke mere kan indkassere forskellen mellem f.eks. en business-classbillet og en almindelig billet. Det vil vi sagtens kunne stemme for.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Så må jeg opfordre fru Elisabeth Arnold til at stille ændringsforslag til det forslag, som Dansk Folkeparti har fremsat, så vi kan sikre, at der bliver vedtaget noget, som måske er bedre end den nuværende situation. Det kan jeg opfordre fru Elisabeth Arnold til.

Jeg kan så også konstatere, at Det Radikale Venstre har deltaget i regeringer og bakker den nuværende regering op i dens EU-politik uden at have fået gjort noget ved de her ting og uden at have stillet krav til den statut, som jeg har nævnt flere gange i debatten. Hvis man stillede et krav om, at den skulle indrettes på en bestemt måde, kunne det betyde, at vi fik ødelagt de her rejseregler, som har været et morads, hvilket vi alle sammen er enige om. Men det har Det Radikale Venstre ikke gjort. Man har på intet tidspunkt sagt til Europa-Parlamentet: Hvis I ikke gør sådan, får I ikke jeres statut, som I vil have det.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg synes slet ikke, at hr. Peter Skaarup er kommet ind på, hvordan Dansk Folkeparti stillede sig til det forslag, vi havde oppe for et par måneder siden.

Jeg vil også spørge hr. Peter Skaarup: Er det ikke korrekt, at to ud af de tre punkter, som Dansk Folkeparti har med i sit beslutningsforslag, nemlig om en national beskatning, og at man skal rejse efter regning, er indeholdt i det forslag, som blev vedtaget i Europa-Parlamentet, som efterfølgende blev støttet af et stort flertal i Ministerrådet?

Hvad med Dansk Folkeparti? Var Dansk Folkeparti enig i det forslag, som på to ud af tre punkter faktisk er identisk med dette beslutningsforslag? Er det her bare et spil for galleriet? Det siger jo sig selv, at hvis vi skal have løst det her problem, og det er jo det, hr. Skaarup siger han ønsker, kan vi jo ikke forvente, at vi får alle vores punkter igennem.

Altså: Hvad har Dansk Folkeparti sagt til det forslag, vi havde på bordet for 2 måneder siden?
 Kl. 16.15

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det vil jeg da meget gerne svare på. Vi har helt grundlæggende sagt, at vi synes, at 64.000 kr. om måneden plus det løse, som vil kunne komme oven i, er mange penge, hvis man f.eks. sammenligner det med et ungarsk medlem af det nationale parlament, som får ca. 6.000 kr. om måneden. Det vil være en meget voldsom forskel, vi der vil opleve. Vi synes ikke, det er rimeligt, at man får ti gange mere i løn for at sidde i Europa-Parlamentet, f.eks. for Ungarns vedkommende, end man får for at sidde i det nationale parlament.

Derudover, og det er så det værste, kan man godt sige, åbnede det forslag, som Venstre og fru Charlotte Antonsen taler om, op for den mulighed, at man skulle gå ind for en særlig EU-beskatning, hvor indtægter, som man får som europaparlamentsmedlem, kunne beskattes med en væsentlig lavere beskatning, end man oplever i nationalstaterne. Det vil jo svare til det beskatningsniveau som embedsmænd i EU-systemet har, som er væsentlig lavere end det danske, og det vil betyde, at man dermed vil give europaparlamentarikerne en ekstremt højere løn, end f.eks. et dansk folketingsmedlem får.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Er det ikke rigtigt, at der netop med forslaget var mulighed for, at man kunne fastholde den nationale beskatning, og at det var det, som den danske regering ønskede at gøre i Danmark? Altså kan man ikke bruge et argument, som ikke ville have betydning i Danmark.

Det er jo klart, at hvis man skal reducere mængden af skattefri indtægter, bl.a. ved at man fremover må rejse efter regning, må selv hr. Peter Skaarup da kunne forstå, at man næppe kan få det igennem, medmindre man accepterer en lidt højere løn.

Er hr. Peter Skaarup inde i det ræsonnement, at man næppe kan forestille sig, at det er realistisk, at man vil have den løn, man har i dag, og samtidig give afkald på alle de her forskellige frynsegoder? Det lyder lidt, som om hr. Peter Skaarup lader som om, Dansk Folkeparti er interesseret i en løsning, men i realiteten er det modsat, nemlig at Dansk Folkeparti er interesseret i

at kaste så meget mudder i maskineriet, at vi aldrig nogen sinde får løst det her problem.

Det er jo også derfor, at Dansk Folkeparti stemte imod forslaget, selv om det på to ud af tre punkter er identisk med det beslutningsforslag, vi behandler i dag.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Vi er overhovedet ikke interesserede i at kaste med mudder, tværtimod ønsker vi at rette op på det faktum, at det er et morads, for så vidt angår de her rejseregler for europaparlamentarikere. Det er os, der fremsætter et forslag i Folketinget for at rydde op i det, og så ville det da være svært uheldigt, hvis vi skulle beskyldes for at kaste mudder i maskineriet. Ideen med et forslag her i Folketinget er jo netop at opnå en løsning, idet tidligere løsninger er faldet til jorden.

Med hensyn til det forslag, som fru Charlotte Antonsen omtaler, vil jeg fastholde, at 64.000 kr. for en europaparlamentariker sammenlignet med f.eks. den løn, som en ungarsk parlamentariker eller en parlamentariker fra et af de andre nye lande får, er mange, mange penge. Det er ti gange så meget, som man får som national parlamentariker i dag i Ungarn.

Derfor er det et alt for højt lønniveau, sammenholdt med at man ikke vil være sikker på, at der vil være tale om en EU-beskatning. Det vil altså sige en meget lav beskatning af de her lønninger. Det kan godt være, at den danske regering og fru Charlotte Antonsen vil foretrække, at det blev en løsning, hvor man havde national beskatning, men man ville ikke have nogen sikkerhed for, at det blev den løsning. Dermed kunne vi være tilbage i det morads, som vi alle sammen er enige om der er.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare sige, at jeg er chokeret, når fru Charlotte Antonsen kalder det der rejseoverskud for et frynsegode. Jeg er forarget over det. Det er ikke noget frynsegode. Det er svindel. Det er det, det er, og det skal siges direkte.

Det er ikke noget, man mister, som man retmæssigt har fået lov til at have. Frynsegoder kan man retmæssigt få lov til at have, men det her er ikke noget, man retmæssigt har fået lov til at have. Det er noget, man har svindlet sig til ved at få penge for en businessclassbillet og så flyve på en billet, der er billigere.

Det har intet med frynsegoder at gøre, og man skal ikke have nogen som helst kompensati-

on for at give afkald på det, ikke så meget som en halv euro.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Kl. 16.20

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 174:

Forslag til folketingsbeslutning om suspension af Euro-Middelhavs-associeringsaftalen med Israel.

Af Søren Søndergaard (EL) og Keld Albrechtsen (EL).

(Fremsat 14/4 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Regeringen tager afstand fra enhver form for terror, vold, overdreven magtanvendelse og krænkelse af menneskerettighederne. Det forsommer vi ingen lejlighed til så vel bilateralt som gennem EU at gøre så vel Israel som palæstinenserne opmærksomme på.

Det gælder også i forhold til de omfattende og stærkt bekymrende israelske husødelæggelser i Gaza gennem de sidste dage, som jeg og EU's øvrige udenrigsministre i mandags fordømte som værende i strid med folkeretten, og som vi krævede straks blev standset.

Det er de ikke blevet. I dag er det gået endnu værre til i Rafahflygtningelejren i Gaza på grænsen til Egypten. I den anledning har jeg udtrykt min fordømmelse af den israelske aktion i Gaza og de omfattende husødelæggelser i Rafah, som har gjort utallige palæstinensere hjemløse og kostet flere uskyldige livet, herunder børn.